

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΝΤΕ ΚΟΡΛΑΙ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΥ

Ο 'Ιούλιος Στάινμπεργκ ήταν πασίγνωστος σ' όλη την περιφέρεια της Μασσαλίας για την μίζερη ζωή που έκανε και... για την περιουσία του. "Όλοι τον υπολόγιζαν με δέκα εκατομμύρια φράγκα, εκτός από τα κτήματά του. Κανείς, όμως, δεν μπορούσε να δώσει θετικές πληροφορίες για την καταγωγή του, για τον τρόπο με τον οποίο κατώρθωσε να πλουτίσει. Τό μόνο που ήξεραν γι' αυτόν ήταν ότι, πριν από σαράντα περίπου χρόνια, ο Στάινμπεργκ ήρθε από την Γερμανία και ότι έγινε πλούσιος, χωρίς να καταλάβει κανείς πώς. "Όπωςδήποτε, ο μπάρμπα 'Ιούλιος ήταν, την εποχή που αρχίζει η ιστορία αυτή — αληθινή σ' όλες της τις λεπτομέρειες — ένας από τους πιο σεβαστούς ανθρώπους στην περιφέρεια, αδιάφορο αν κατά βάθος όλοι τον περιφρονούσαν και τον κατηγορούσαν για την φιλαργυρία του... Πρέπει τώρα να ομολογήσουμε, ότι ο 'Ιούλιος Στάινμπεργκ δικαιολογούσε απόλυτως τον τίτλο του φιλάργυρου. "Αγαπούσε το χρήμα για το χρήμα. "Ένα μεγάλο μέρος της περιουσίας του το είχε σε χρυσά νομίσματα και σε κοσμήματα, που τα καμάρωνε και τα χάιδευε κάθε βράδυ, μέσα σ' ένα σιδερένιο σεντούκι, πριν πάει να κοιμηθεί...

Φαντάζεσθε, λοιπόν, την κατάπληξη που δοκίμασαν μία μέρα όλοι οι γνωστοί του όταν πληροφορήθηκαν ότι ο γέρος αυτός φιλάργυρος έρωτεύθηκε την Μίνα Ριμερόλ. "Η κοπέλλα αυτή, ηλικίας τότε δέκα έφτα χρόνων, ζούσε με την μητέρα της, σ' ένα μικρό σπίτι, στην είσοδο του χωριού όπου έμενε και ο Στάινμπεργκ. "Η χήρα Ριμερόλ βασανίστηκε πολύ ώσπου να αναστήση την κόρη της. "Αναγκάστηκε ακόμα να ξενοπλένη για να της μάθη λίγα γράμματα. Μά είχε τώρα, στα γεράματά της, την παρηγοριά να αισθάνεται κοντά της ένα θησαυρό, μία κόρη άφωσιωμένη και υπάκουη, ένα πλάσμα τρυφερό και στοργικό...

Ο 'Ιούλιος είδε για πρώτη φορά την Μίνα μία Κυριακή πρωί στην εκκλησία του χωριού. Τα χρυσαφένια μαλλιά, τα γαλανόματια και τα ροδοκόκκινα μάγουλα της κοπέλλας έκαναν την γεροντική καρδιά του να νοιώσει έναν κλονισμό που δεν τον δοκίμασε ποτέ ως τότε. "Από τη στιγμή εκείνη, ο Στάινμπεργκ κατάλαβε ότι οι σωροί των χρυσών νομισμάτων και των κοσμημάτων του δεν ήταν τίποτε μπρός σ' ένα χαμόγελο της Μίνας... Συγχρόνως, άπεραντη μελαγχολία κυρίεψε τη ψυχή του... Συναισθανόταν και ο ίδιος ότι πέρασε γι' αυτόν η ηλικία που μπορούσε ν' αγαπήσει και ν' αγαπηθεί. Προσπάθησε να καταπνίξει το αίσθημα αυτό στα στήθη του, τρομαγμένος και ο ίδιος για την αδυναμία του... Μά δεν άργησε να βεβαιωθεί, ότι καμιά δύναμις στον κόσμο δεν θα μπορούσε να ξεριζώσει από το μυαλό του την γλυκειά εικόνα της Μίνας.

Και ο 'Ιούλιος Στάινμπεργκ έπαψε πειά νάχη τον νού του στα ναπολεόνια του. Κάθε βράδυ τριγυρνούσε — καμπουριασμένος, κακοντυμένος, αξιολύπητος, σαν ζητιάνος — έξω από το σπίτι της χήρας Ριμερόλ, για να αντικρύσει έστω και για μία στιγμή την μορφή της αγαπημένης του... Μά όταν εκείνη παρουσιαζότανε στην πόρτα ή στο παράθυρο, ο γέρος γυρνούσε άλλοι το πρόσωπό του, σαν να ντρεπότανε και ο ίδιος για το θάρρος του, κι' έφυγε σκύβοντας περισσότερο το κεφάλι του... Κι' έτσι, ο φιλάργυρος αυτός, κατάλαβε την πολύ άπλη αλήθεια, ότι το χρυσάφι δεν είχε η μεγαλύτερη ευτυχία του ανθρώπου σ' αυτόν τον κόσμο...

"Ένα απόγευμα, ενώ ο Στάινμπεργκ τριγυρνούσε μόνος έξω από το χωριό, συνάντησε κατά τύχη την Μίνα... "Η μοναξιά τον ώπλισε με την τόλμη να την πλησιάσει, να την καλημερίσει και ν' ανοίξει μαζί της κουβέντα. "Η Μίνα είχε καταλάβει ότι ο γέρος την πολιορκούσε, μά δεν έδωσε καμμία σημασία στην προτίμησή του. Δεν μπορούσε όμως και να τον αποπάρη, από σεβασμό προς την ηλικία του... Το έπέτρεψε, λοιπόν, να την συνοδεύσει...

Ξαφνικά, ο Στάινμπεργκ, της άρπαξε και τα δυο χέρια και της είπε με φωνή που έτρεμε από λαχτάρα και άγωνία:

— Δεσποινίς... είμαι γέρος και άσχημος... τό ξέρω... "Ωστόσο, σάς αγαπώ!... "Ω! σάς ζητώ συγγνώμη για την έζομολόγησι που σάς κάνω... Καταλαβαίνω πολύ καλά ότι ένα έρείπιο, όπως εγώ, δεν έχει τό δικαίωμα να έλπιση τίποτα από σάς... Σάς αγαπώ, όμως... Είστε η πρώτη γυναίκα που αγάπησα στη ζωή μου... Λυπηθήτε με και μη γελάστε ιιαζύ μου...

Και με μία ύστατη προσπάθεια, άποτελείωσε τη φράσι του:

— Θέλετε να γίνετε γυναίκα μου;...

Στην αρχή, η Μίνα έμεινε έμβρόντητη. Δεν μπορούσε να πιστέψει στ' αυτιά της. "Όταν, όμως, έρριξε μία ματιά στον Στάινμπεργκ κατάλαβε από την έκφρασι της φυσιογνωμίας του ότι μιλούσε σοβαρά...

— "Η πρότασις σας με κολακεύει πολύ, κύριε Στάινμπεργκ... ψιθύρισε, τέλος. Σας ευχαριστώ για την προτίμησι που δείξατε για μία φτωχή κοπέλλα... Πρέπει, όμως, να σάς πληροφορήσω ότι αγαπώ κάποιον παλληκάρι... και ότι περιμένω ν' άπολυθη άπό τον στρατό για να παντρευτούμε...

— "Α!... Με συγχωρήτε!...

Αυτή ήταν η άπάντησις του Στάινμπεργκ.

Και ο έκατομμυριούχος γέρος, χωρίς να πη τίποτ' άλλο, έκανε μεταβολή κι' έφυγε, άπογοητευμένος, σέρνοντας βαρεία τά θήματά του...

Πέρασαν τρεις εβδομάδες άπό τότε.

Ο 'Ιούλιος Στάινμπεργκ έγινε άφαντος άπό τό χωριό.

— Θα ψόφησε της πεινιάς! Έλεγαν οι χωριανοί. Φαίνεται ότι θα λυπήθηκε να δώσει ένα φράγκο ' αγοράσι ψωμι, κι' επειδή τό χρυσάφι δεν τρώγεται, θα τά τέντωσε...

— Έκτός αν τον πήρε ο διά-

βολος! πρόσθεταν άλλοι...

Μά ο γέρος δεν είχε πεθάνει. "Ήταν βαρεία άρρωστος. Κρουολόγησε τριγυρνώντας την νύχτα έξω από τό σπίτι της Μίνας... Μέρα με την ήμερα, η κατάστασις του χειροτέρευε. Κι' εκείνο που τον πείραζε περισσότερο ήταν η σκέψις ότι πέθαινε μόνος, χωρίς οικογένεια, χωρίς νάχη γύρω του ούτ' έναν άφωσιωμένο φίλο...

— Πρέπει να φυλαχθήτε! του είπε ο γιατρός. Διαφορετικά, δεν μπορώ ν' αναλάβω καμμία ευθύνη...

Ο Στάινμπεργκ κατάλαβε την σημασία των λόγων αυτών.

Χαμογέλασε μελαγχολικά και ψιθύρισε:

— Σας ευχαριστώ, γιατρέ μου, για την προειδοποίησι... Ξέρω τώρα τί πρέπει να κάνω... Μία χάρι μονάχα έχω να σάς ζητήσω... "Αν δεν σας κάνη κόπο, είδοποιήσατε την δεσποινίδα Ριμερόλ ότι είναι ανάγκη να την δώ...

"Υστερ' άπό μισή ώρα, η Μίνα θρискότανε στο προσκέ-

(Η συνέχεια στη σελίδα 54)

Η Μίνα έμεινε έμβρόντητη.

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 26)

φαλο του έτοιμοθανάτου.

— "Ας είστε εύλογημένη, τής είπε ο 'Ιούλιος, πού ήρθατε να με δήτε... 'Ο Θεός να σ'ας ανταμείψη για την καλωσύνη σας, Μίνα... Καί τώρα, σ'ας παρακαλώ να με ακούσετε με προσοχή... Σε λίγο θ'α πεθάνω... Ναι, πεθαίνω ευχαριστημένος επειδή είσθε κοντά μου... Θέλω, όμως, να διατηρήσετε μια καλή ανάμνησι από μένα... Πέστε μου, λοιπόν: θέλετε να γίνετε γυναίκα μου; Και μια άλλη φορά σ'ας έκανα την πρότασι αυτή... Την επαναλαμβάνω τώρα! "Ω! μη φοβόσαστε, δέν θ'α υποβληθώ στο μαρτύριο να μ'έχετε σύζυγό σας... γιατί θ'α γίνετε πολύ συντομα χήρα... Μά θέλω να σ'ας αφήσω την περιουσία μου... για να ζήσετε ευτυχισμένη μαζί με το παλληκάρι πού αγαπάτε... Δέν έχω κανέναν συγγενή στον κόσμο... Γιατί να μη με κληρονομήσετε έσείς.. 'Εξ άλλου, θ'α δοκιμάσω τέτοια χαρά, επειδή θ'α πεθάνω νοιώθοντας στο πλευρό μου μια γυναίκα... έσ'ας, πού σ'ας αγαπώ τόσο πολύ..."

'Η Μίνα δέν μπορούσε να μιλήση από την συγκίνησι. Τά δάκρυα τής έπνιξαν τή φωνή...

Τό απόγευμα τής ίδιας μέρας γινόντουσαν οί γάμοι του 'Ιουλίου Στάινμπεργκ με την Μίνα Ριμερόλ. Στο προσκέφαλο του έτοιμοθανάτου παραστεκότανε και ο συμβολαιογράφος, ο όποιος, εϋθύς μετά την τέλεσι του μυστηρίου, συνέταξε την διαθήκη του Στάινμπεργκ.

— "...Όταν θ'α κάνης τους πραγματικούς σου γάμους με το παλληκάρι πού αγαπάς — είπε ο γέρος στην Μίνα, αφού υπέγραψε και την διαθήκη του — έγω θ'α κλαίω από τή χαρά μου, εκεί πού θ'α βρίσκωμαι... Καί τώρα, έχω να σου ζητήσω μια χάρι: όταν θ'α πεθάνω, να θάλης στο φέρετρό μου και μια μπούκλα από τά χρυσαφένια σου μαλλιά... Μίνα μου... αγαπημένη μου Μίνα!..."

Και αυτά ήσαν τά τελευταία λόγια του Στάινμπεργκ.

ΠΙΕΡ ΝΤΕ ΚΟΡΛΑΙ,

ΟΙ ΠΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 39)

μυτερά τά δόντια τους για να προστατεύωνται από τά άγρια ζώα: Πιστεύουν ότι δέν τους πειράζουν τά θηρία όταν βλέπουν πώς έχουν όλοι τους μυτερά δόντια, όπως κ'ατά...

Πολύ παλιά επίσης είναι ή συνήθεια του στολισμού των δοντιών με πολύτιμα πετράδια. 'Η έρευνης των έπιστημόνων έφεραν στο φώς διάφορες σιαγόνες αρχαίων λαών πού, μά την αλήθεια, αποτελούν τά πιό αξιοθαύμαστα έκθέματα των μουσείων. Μιά από τις σιαγόνες αυτές, πού ανήκει σ'έναν άγριο του Καμπέκε, έχει πολύχρωμα δόντια! Κάθε δόντι, δηλαδή, είχε στις πλευρές του μια τρύπα, στην οποία είχε έφαρμοσθή ένα χρωματιστό πετράδι. Με τον ίδιο πάλι τροπο οί Ιθαγενείς του Γιουκατάν διακοσμούν τά δόντια τους με διαμάντια και ρουμπίνια. 'Η αλήθεια δέ είναι ότι ή γυναίκες αυτών των Ιθαγενών, όταν γελούν θ'α έχουν μια πολύ παράξενη ώμορφιά.

Τά δόντια όμως έχουν και πρακτικό σκοπό για τους Ιθαγενείς του Ζαμβέζκ. Οί μαύροι πού κατοικούν στις όχθες του, άκονίζουν τά δόντια τους και τά χρησιμοποιούν ως μοναδικά όπλα κατά των έχθρών τους. "Άλλες πάλι φυλές μεταχειρίζονται τά μεγάλα και μυτερά δόντια των θηρίων ως πραγματικά φονικά όπλα. Οί έρυθρόδερμοι των τροπικών δασών τής Νοτίου 'Αμερικής, χρησιμοποιούν τέτοια δόντια ως μαχαίρια, ως σουβλιά και ως αιχμές για τις λόγχες τους.

"Όσο τώρα για τις προλήψεις πού υπάρχουν για τά δόντια, θ'α ξέρετε ασφαλώς ότι είναι πολλές και παράξενες. Στη Γερμανία, παραδείγματος χάριν, πιστεύουν ότι τά παιδιά πού έχουν άραιά δόντια, όταν θ'α μεγαλώσουν, θ'α ξενιτευθούν σε μακρινές χώρες. 'Ανάλογη πρόληψις επικρατεί και στην κομητεία του Γκλόουτσεστερ στην 'Αγγλία. "Όταν μάάλιστα οί κοπτήρες είναι λεπτοί και μεγάλοι, λένε ότι τά ταξίδια θ'α είναι μεγάλα και μακροχρόνια. Τό αντίθετο όμως συμβαίνει όταν τό παιδί έχει σφιχτά δόντια. Αυτό είναι μια φανερή ένδειξις ότι δέν θ'α απομακρυνθή ποτέ από τό μέρος πού γεννήθηκε.

Στην 'Ελβετία πιστεύουν ότι όποιο παιδί έχει ένα μεγάλο χάρισμα ανάμεσα στους δυό μπροστινούς κοπτήρες, θ'α γίνη καλός τραγουδιστής, στην 'Ιταλία δέ ότι θ'α γίνη πολύ πλούσιος. "Αν συμβαίνει τό αντίθετο, άν οί δυό κοπτήρες είναι ο ένας κολλητά στον άλλο, θ'α έχη μια τρικυμισμένη και γεμάτη θάσανα ζωή.

Ο ΣΑΡΛ ΜΠΟΥΑΓΙΕ ΚΑΙ Η ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΕΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 42)

— Θαυμασια! Πάμε να παντρευτούμε!...

Ο Σάρλ, δλόχαρος, μ'άρπαξε από τό χέρι και σαν δυό θεότρελλα παιδιά βγήκαμε σαν άστραπή από τό θέατρο. 'Επειτα, μπήκαμε σ'ένα ταξι κι' ο Σάρλ είπε του σωφέρ να μ'ας πάη στο άεροδρόμιο.

— Τέτοια ώρα; άπόρησα. Τί θ'α κάνουμε εκεί πέρα; Μηπως περιμένης κανένα φίλο σου από τή Νέα 'Υόρκη;

— "Όχι... μου άπάντησε ο Σάρλ. Δέν μ'ένδιαφέρει κανένα άλλο πρόσωπο στον κόσμο εκτός από σένα... Πάμε στο άεροδρόμιο να νοικιάσουμε ένα άεροπλάνο!...

Και μου εξήγησε ότι για να παντρευτούμε άμέσως, έπρεπε να πάμε στη Γιούμα τής 'Αριζόνας, έξω από τά σύνορα τής Καλλιφορνίας, γιατί δέν μπορούσαμε να παντρευτούμε άμέσως στο Χόλλυγουντ, αφού δέν είχαμε αναγγείλει πρό τριών ήμερών την ήμέρα του γάμου μας, όπως είναι ο νόμος...

Κι' έτσι, τά μεσάνυχτα άπογειωθήκαμε από τό άεροδρόμιο και τά ξημερώματα είχαμε φτάσει κιόλας στην 'Αριζόνα. 'Εκει παντρευτήκαμε άμέσως, στο σπίτι του πρώτου πάστορος πού βρέθηκε μπροστά μας και νοικιάσαμε μια όνειρώδη έξοχική βίλλα στα περίχωρα τής Γιούμα. 'Εκει πέρα, περάσαμε μια άλησμόνητη σελήνη του μέλιτος!...

Κ' ή «Πάτ» Πάτερσον, λαμποκοπώντας από τή χαρά της, κατέληξε:

— Πρέπει να ξέρης ότι ο Σάρλ είναι πολύ πλούσιος. 'Ηταν πλούσιος και πριν ακόμα παίξη στον κινηματογράφο. 'Ετσι δέν γνώρισε πίκρες και στερήσεις στη ζωή του. Είναι ένας άντρας πού ξέρει να κάνει ευτυχισμένη μια γυναίκα. 'Εμένα, προσωπικώς, δέν μ'ένδιαφέρει πειά κανείς άλλος άντρας, γιατί δέν μπορεί να του μοιάζη κανείς. "Αν τον χάσω, θ'αυτοκτονήσω την ίδια στιγμή, γιατί ή ζωή μου είναι πειά τελειώς άχρηστη. 'Ο Σάρλ Μπουαγιέ δέν ξεχνιέται ποτέ!...

Καθώς βλέπετε λοιπόν, ο «άνθρωπος με τή φωνή σέξ-άπηλ» έμπνέει τό μεγάλο πάθος, τον μοιραίο έρωτα. Και γι' αυτό έχει ξετρελλάνει όλες τις 'Αμερικανίδες.

ΡΟΖΑΜΟΝΤ ΜΠΕΛ

Ο ΤΑΦΟΣ ΜΙΑΣ ΨΥΧΗΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 41)

— 'Υπάρχει και μια αρχαία έπιγραφή!... φώναξε ο άνθυποπλοίαρχος, κατάπληκτος.

Σαστισμένος, πλησίασα περισσότερο και διάβασα:

«'Ενώδε κείται ο 'Ονειρος, τό καλόν πνεύμα, ο Ιερεύς και ο καλύτερος μαθητής του 'Ασκληπιού, πού ήρθε από την 'Επίδαυρο, κατά την 50ήν 'Ολυμπιάδα, για να καταπολεμήση την έπιδημία πού θέριζε τις άκροπόλεις τής Σίφνου και τής Σερίφου. Διαθάτη, προσκύνησε την τέφρα του...»

Κ' οί δυό μείναμε σαν άπολιθωμένοι μπροστά σ'αυτή την αρχαία έπιγραφή. 'Ηταν λοιπόν αλήθεια; Είχε δίκη ο γιατρός 'Ονειρ; 'Ο θάνατός του ήταν μια άπόδειξις πώς ήσαν αληθινές ή θεωρίες του; 'Η ψυχή του, ύστερ' από ένα σωρό μεταναστεύσεις, είχε ξαναγυρίσει στον τάφο της...

Είχε δίκη ο λοιπόν; Ποιός ξέρει... 'Η ζωή μας είναι ένα ζοφερό μυστήριο πού φωτίζεται κάποτε-κάποτε από τις ξαφνικές λάμψεις ενός παράξενου πνεύματος. Κι' έπειτα πάλι, τό σκοτάδι άπλώνεται πιό ζοφερό και πιό άνεξιχνίαστο...

ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕΡ.

Η ΤΖΟΥΛΙΑ ΚΑΙ Η ΠΑΥΛΙΝΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 38)

ζω, κύριε. 'Εσείς είστε έξαιρετικό φαινόμενο!...

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ.— Τώρα αρχίζω να καταλαβαίνω... 'Ο κύριος από δω (δείχνει τον άστρο) υπέθεσε ότι...

Ο ΑΣΤΟΣ.— Δέν υπέθεσα τίποτα, κύριοι. "Εχω την ύπαμονη να σ'ας ακούω τόσην ώρα...

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ.— Μά, αγαπητέ μου κύριε, έγινε παρεξήγησις... 'Η Τζούλια και ή Παυλίνα είναι δυό... φοράδες του συντάγματος.

Ο ΑΣΤΟΣ (έμβρόντητος).— Φοράδες είπατε;... Κι' έγω νόμισα... Θεέ μου! Με συγχωρήτε... Μά και τις κόρες μου τις λένε Τζούλια και Παυλίνα!... Σ'ας ζητώ και πάλι συγγνώμη, κύριοι, για την παρεξήγησις... Παρντόν... Φτού, πού να πάρη ο διάολος!... Παρντόν... Παρντόν...

ΑΔΟΛΦΟΣ ΓΚΑΙΤΡΑΪΓΚ